

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Léposloven tednik.

Číslo 23.

V četrtek 3. junija 1852.

III. tečaj.

V o d a.

Iz pod gore v mirnem kraju
Na ravnine in po gaju
Tiha voda vije se;
Memo cvetja in cvetlice
Urno doli se pomiče,
Noč in dan jo zmiraj gre.
Memo hiše ino grada
Naglo teče, ne postaja,
Vedno le naprej hiti,
Znamenite lepotije,
Vsake družbe in gostije
Tihodušno zapusti.

Zmiraj dalje se razliva.
Dokler v morju ne počiva,
Kamor je namenjena.
Tukaj vsake zdaj vodice
Družijo se kot sestrice, —
Od sveta so celega! —
Tudi človek mora tako
Uživati reč usako
Tu na svetu praznemu,
Le namenjeno želeli
Le naprej mu je hiteti
Tjekaj k morju večnemu.

A. Praprotnik.

Cerkvica sv. Magdalene na Lurnskem polju.

(D a l j e.)

Čez dva mesca potem sloni na visokem oknu slavnega Kernskega knezograda Kotiški vladika in gleda tužnim očesom na cesto proti Medvodju, po kateri se je Kajtimarova vdova s knezevičem odpeljala, da uide sovražnikom, ki so mlademu knezu pri vsakej priliki po življenju stregli. Kmalo se skrije solnce za gorami in strahupoln večer nastopi. Od Železne 1) sem podi veter temnosive oblake, dež se scurkama vlija; jame se bliskati, strele švigajo neprenehoma semtertje. Zdi se, da oznanjuje volto gromenje serd in jezo božjo, ki se ima v kratkem nad ljudstvom razliti, katero je nedolžnega dediča Gorotanske krone iz sedeža svojih očetov prognalo, da na njegovih podertinah spet skoz požige, razdertja in mnogo prelite kervi postavi prestol svojim tamnim bogovom in da zaméni visoke skrivnosti sina božjega s kervavimi žertvami Černoboga. — Proti zapadu se vali gorečih snopov gost dim — oznanovavec se bližajočega sovražnika — proti nebu. Že je moglo bistrooko zagledati posamezne oborožjene čete, ki so molče iz goščave proti Verbi stopale. Bridka čutila se po-

1) Schliesen pri Ostrovici.

laste Reginbalda. S gorečo željo, se med sovražnike svojega kneza zakaditi in ojstrost svojega zmagevanelega meča nad vstajniki poskusiti, se bori njegova misel, pa kmalo spet omaga sklep, ko premisli nejednakost nasproti stoječih moči. Molče prevdarja in tuhta, kako bi se dalo še drobno število vernih vojakov za varstvo begajočega vojvoda ohraniti.

V tem hipu se vrata dvorane odpró, in berhek visok mladenč v kmečkej opravi stopi noter. Gre naravnost proti vladiku ter se ponižno prikloni. —

»Oče! — reče pred njim klečé — blagoslovite me, da srečno hodim po nevarnem potu, ki ga imam nastopiti.« —

Reginbald obnemi — oberne kalen pogled mokrega očesa na prosečega mladenča in položi trduo roko na priklonjeno glavo. Očinska ljubezen in dolžnost, strah in upanje se bore v vznemirjenih persih serčnega junaka in mu zaderžijo besèdo. — Sveta tihota nastopi.

»Sin mojega serca! — spregovori čez nekoliko časa in ga iskreno na svoje persi pritisne — Bog naj te vodi in ohrani, da se kmalo spet bolj vesela snideva kot se loči a!«

»Vidila se bova spet moj dragi oče — odgovori m'adenč. — Kmaló vas bom kot zmagovavca pozdravil na domačej zemlji.«

»Da! vidila se bova sopet — pristavi resnobno vladika. — Teodata te je imenoval duhovnik pri svetem kerstu, to je od Boga dani; torej te bo tudi on varoval in ohranil. Vendar kot zmagovavca, praviš? — Oj nikar se ne morem veseliti nad izidom te vojske, naj se že oberne bojna sreča na to ali uno stran. Iz bratovske kervi ima lovorika zmage prikliti in glave naših bratov cilj naših pušč biti!« —

»Pa vendar želé, če ravno oslèpljeni — pristavi sin — preliti našo kerv. Izdajice so kneza in domovine.« —

»Nikar tako, moj Teodat!« — zaverne starček. — Ne mēšaj s našim visokim naménom: kneza sveto glavo braniti in Gorotanu Kristusa sveto vero ohraniti, gerdo, hudobno željo, se maščevati. Vedno obžalovanja vrèden je oče, ki mora blagor in srečo nekterih svojih otrok v pogubi in nesreči drugih iskati. Torej je zmiraj pripravljen s oljkino vejico orožje zamenjati, kakor se mu hitro zapeljani s skesanim sercem sopet bliža. — Ne spustim te brez velike skerbí, moj sin! spred sebe; vendar moja dolžnost in bratovska ljubezen tirja toti britki in veliki dar. Ni dvomiti, da bi se bil med onimi, ki so zvesti ostali, marsikdo najdel nam včasih početje vstajnikov naznaniti. Vendar tukaj je manj zvrnega oglednika treba ko pa zanesljivega in pravednega posrednika. Moj Teodat si bode vselej prizadeval, plam nezadovoljnosti in verskega sovražtva kjerkoli divjá zadušiti, iskrico — komej vneto — naglo pogasiti in vsako znamuje kesanja modro porabiti. — Nisim brez vsega vznolrajnega protivljenja dovolil, da smo Bojarskega vojvoda na pomoč poklicali. Ne imel bi ptujin med sinom in očetom stati, in nepozabljena ostane Udilova zvižaja, komur je bila Bojruta nesreča zaželjena priložnost, si iz prostih Slovencev sužnje franskega samosilja storiti!«

»Zaupajte moj oče — povzame spet mladenč. — Nič ne bom opustil, si pomoč tih dvomljivih prijateljev pribrani!«

»Še edna skerb me peče, Teodat! — jame vladika na novo besèdovati, ko je nekaj trenutkov njegovo okó s dopadenjem in milobo nad cvetečim mladenčém počivalo. — Še li ti dosti krepkega čutiš nad

svojim srcem bdeti, da te lastno čutje izdajavca ne stori? Vidil boš sopet — Ljudvindo!¹⁰⁰ —

»Ne Ljudvindo, ljubi oče! — pravi s veselim glasom — ampak Magdaleno bodeš sopet vidil, in — «

»Kaj hočeš s tim reči?¹⁰¹« vpraša dalje ostermeli oče. »Tam — jame spet Teodat — tam, kjer se Bēla v Dravo zliiva, je bila od Latina ki je mene varno preoblečen spremil. moja Ljudvinda kersčena. Samo strah pred očetovim serdom in pravična nada, da se tudi njegova jasna glava ne bo več dolgo izverstnosti nebeške vere vstavljala, sta bila vzrok, da še ni očitno svojo vero spoznala. Sodi taj, ali mi od njene strani — če me ravno spozna — kaka nevarnost protiti zamore?¹⁰²«

»Tedaj s Bogom, moj ljubi sin! — reče vtolažen Reginbald. — Ura je prišla, da se ločiva. Vstajniki se bližajo in nespametno bi bilo, se besnej in razberzdanej množici s malo močjo zoperslavljati. — Torej na noge in napred!¹⁰³« zakliče na dvorišču zbranim junakom, pritisne še enkrat hrabrega sina na tužno srce in plane skoz duri.

Žalostno gleda Teodat za očetom. Po kratkem zamišljenju se ozre okoli sebe, prime za orožje in skoči urno iz zapuščenega knezograda.

Že je postala tverda tema. Nevihte grozivni oblaki — od tulečega severja gnani — se ženejo s čudovito hitrostjo proti Julskim planinam. Goste plohe se zlivajo med bliskom in treskom iz njih naročja. Že se bližajo prednje straže vstajnikov na berzih konjih vladarskemu zapuščenemu prestolu. Radosno se eden verne, veliteljem drago naznanilo brez-kervave zmage prinese. Tode Varmio zaškriplje in se togoti, ko začuje tē glas; mislil je namreč knezoviča vjeti in s njegovo smertjo pogum in gorečnost vseh njegovih tovaršev in braniteljev mahoma pokončati. Ravno-dušnej skorej veselo pa sprejme Cojtnar imenovano vest; zakaj ni bilo mu neprijetno, da je mladi vojvoda vbežal in ga tako oprostil ravnanja, v katero bi bil moral le s nevoľjo in strahom dovoliti. — »Privoščī mu bežati, Varmio! — reče tedaj razserdenemu duhovnu. Misel, da se znajo begajoči trinogi sopet verniti, bode naše varovala, se pogubljujev neskerbnosti izročiti. S Valdunom pa, ako ga bi bili ravno v svojo pest dobili, bi nam ne bilo veliko pomagano. Malo število le jih je ž njim pobegnilo; ostaī pak so obkoljeni i dobro zavarvani.«

»Pa saj ne bo« — pristavi Glapo: »Bojarskega vojvoda na pomoč poklical?¹⁰⁴« Kaj mēnite,« odverne Cojtnar: »da lakomni Tasilo šele izgovora išče, prognanega vladarja braniti? Že davno obrača svoje pohlepno oko na našo zemljo. Ako bi bil Valdun tudi vmerl ko žertva naše sreče in prostosti, zdajci bi se bil Bojar za osvētnika njegovega vmora razglasil. Kdor si želi, kaj osvojiti, zastran vzroka ni nikdar v zadregi. Kajtnarovega potonika se nam ni treba bati; le Bojar žuga sreči i svobodi našej.«

»Cojtnar imā prav!¹⁰⁵« jame Silko, Liuvinski župan: »Od Ina sem se vlečejo protivni oblaki; tamo stanujejo večni naši sovražniki, ktere bode svobodoljubni Slovenec na vse vēke čertil. Kaj ni bil Bojar Grodobert, ki je s plenaželnimi Longobardi i Alemani silnega Samota nenadoma napadel, in — nezadovoln s ropom vsega našega imetja — tudi može, starce i mladenčē, clo žene i deca v težke verige okovati in v sužnost odpeljati vkazal? Kaj ni bil Bojar, ki je knezu Bojrutu derzno zvestobo in prijaznost hlinjil, dokler ni celo ljudstvo pod fransko gospodarstvo spravil? Kar se je une tužne dni zgodilo, bo nam i našim slednikom

vedno nepozabljivo, in nikdar več ne more Slovenec Bojarca bratovsko objeti. — Tode zdaj le urno na delo, da jih, ko čujejo grom, že tudi vžigavna strela zadene. Toraj vam svetjem: na Kerki pustimo le malo kardelo, ki naj bližnje kraje pazljivo obhodi in nam ročno naznani, ako bi od Solnograda sem kaka nevarnost protila. Mi pa se urno in z združenimi močmi proti Intihi *) podajmo, kjer je že nekdanj Garibald, vojvoda Bojarski, občutil Slovencev krepko roko.«

„Silko je vganil moje misli,“ se oglasi Vojnomir, Peliški župan. „Le če herzno ravnamo smo v stanu si srečo i rešenje pridobiti, in hrabrost zna dobljeno le ohraniti in obvarovati. — Toda pred ko se na pot podamo, dovolite še izpeljati neko važno delo, ki je pred vsim posebno pripravno, pogum in serčnost naših popolnoma vsplamtiti. — Naslédnik Kajtimara je pobegnul. Zapuščen stoji Karnutograda vojvodski stol. Dokler ostane prazen, mora prosti narod sumiti, da smo znabiti še zmiram nekoliko pri volji in pripravljeni, beguna nazaj poklicati i za vladarja postaviti. Hoče li Slovenec z zaupanjem se vojskovati, mora imeti vojvoda, da ga vodi v rešivnem boju. Le če se vsih starih vez znebimo, bo vsaka nedoločnost in nesrečno omahovanje zginulo.“

Ko izusti govornik, noče nehati ploskanje in od ust do ust doni stoterna hvala za moder svet. Ga izpeljati se urno snidejo poglavarji. Ko bi trenul so zvolili jednoglasno Cojtmara, ki pa vkljub občne zadovoljšine in veselega vriskanja z glavo zanikavni odgovor daje. „Nikar mene, bratje moji!“ se oglasi zvoljeni. „V ljutem boju svoje čet i na čelu stati, jo oserčiti i v zmago peljati, zato znam biti, alj za vladarja ne. Sneg, kterega mi je življenja zima na glavo raztrosila, še ni mogel zadušiti moj notrajni plam. Se vedno mi vroča kerv po žilah teče in vžiga kakor v mladih letih omerzelo pamet; ali naglojezen vladar, kakoršnega mene večkrat vidite, je ljudske sreči nevaren i pogubljev. — Pač! ko bi bil Volko še med nami, nikdo drug ne bi bil dobil moj glas. V njem je bila hrabrost s dušno bistrostjo, pogumnost s modro zmernostjo sjedinjena; da ga ni več v našem krogu je zguba — oh! velika zguba. — Ne serdite se!“ rešno dalje govori, ko se od več strani mermanje čuje. „Nobenega ni tukaj, kterega bi ne spoštoval; vendar si ne upam razsoditi, ali je kdo med nami, ki bi mogel svobodoljubno slovensko ljudstvo srečno in zadovoljno vladati. — Podveržem se taj volitvi vašej, vendar ne da bi sedel na vojvodskem prestolu; ampak samo vaš voditelj hočem biti v tej vojski in ko bode Gorotan osvoboden i zavarovan, bodem sopet položil meč vojvodski na žertvenik Sventovita. — Vojska, ktero bomo zdaj z sovražniki naše svobode in narodnosti začeli, bode tudi poskušaja za prihodnega vladarja. Tada naj bo krona hrabrosti, zmernosti in modrosi vredno plačilo.“ — To izustivši vmolkne. —

„Cojtmar“ se Mališki župan oglasi: „je po moji volji govoril. V svetem hramu Sventovita, ko bomo razbili verige svoje i vladohtevnega Tasila s njegovim branjenikom vred odpodili, bo od svobodnega ljudstva dežele novi vojvoda zvoljen; do tih dob naj pa bode Cojtmara naš voditelj!“

S vidnim veseljem na obrazu začno zbrani z meči na svoje ščite vdarjati v znamenje, da pohvalijo in enodušno poterdijo ovi predlog. — Iz rok duhovnika je prejel izvoljen vojskovodja meč i čestita znamenja.

*) Innichen na Tirolskem.

Za poravnanje notrajnih zadev so bili poslati trije možje, in sicer Psarniški i Peliški župan in Varmio. Vsled Cojtmarovega ukaza se je napotil Semislavski župan s svojo četo v Selče, druga manjša je bila odposlana Karnutograd posesti; ostale pa je peljal vojvoda sam do Linca in odtod so se po dvadnevem počitku in z nekoliko dobrovoljci pomnoženi proti Intihi vzdignuli. (Dalje sledi.)

R ino L sta slavenska vokala.

Uže smo si veselo upanje delali, da se bomo mi Jugoslaveni po navodu slavne „Matice Ilirske“ ino našega Slovenskoga državnoga zakonika v pisanji vokala **r** k jeden drugomu lližje primeknoli, ter po nsuku našega učenoga jezikoslovca g. dr. Miklošiča skoraj tudi **l** bez vokala prèdi, kedar je **l** sam vokal, pisali — kar se je g. dr. Starčević v „Zagrebskih Narodnih Novinah“ soper pisanje **ra** bez vokala prèdi vzdignol, i razloge tirja: zakaj se namer vokal **e** ali **ä** prèd **rom** na priklad: prvi — parvi = prvi izpušča? — Kaj bi šče omenjeni g. Starčević rekl. ako bi se celo doslèdno s **rom** tudi **l** bez vokala prèdi pisali jelo n. pr.: poln — pun = pln voll? — Ker se tedaj vidi, da se naše vzajemno slovstveno jedinenje v ravno takoj mèri opet ruši, v kakoj se je začelo, da vse blagovito prizadèvanje revnivoga g. Majarja i jegove stranke, kakor se iz srditih razsodkov i pomenkov o „Zori“ v Ljubljanskih „Novicah“ svètlo kaže, v dim gre, hočemo tokrat le jedno velevažno rèč, da se rakova pot našega kniževnoga približevanja nekoliko ustavi, razjasniti ino sicer: Da sta **r** in **l** (**l** je ali **rov** prisni brat ali izveksèga jegov pravi sin: kar tedaj **r** zadèva, to tudi **l**;) prava Slavenska vokala, ino da kakor taka ne potrebujeta prèd soboj nikakoga drugoga vokala, postavim: a, e, i, o, u, v slèdeèih primèrkih:

I. S začetka besède i slovke (silabe) prèd konsonantom: rž — rež — erž — Roggen; rt — ert — art Spitze, Ori; rvati — ervati — ruti — rovatì raufen, rupfen; soržica (s + rž) gemischtes Getreide; lgati — legati — elgati — lugati — lagati lügen: prilnoti — prièpnoti kleben, ilirski = prionuti itd.

II. Med konsonanti: prvi: trg; mrknoti! dlj Schuld, lang; pln voll; èln Kahn itd. ino

III. Na konci besède po konsonantu: bribr Berg; dobr gut; Petr; vètr Wind; ostr scharf; ogl Winkel, Ecke; kozl; osl; topl; medl; padl; rekl; pletl itd.

I. To se dokaže iz Slavenskih narècij ino sicer:

*) Kratice: Sloven. = Slovenski; rez. = rezijski; litv. = litvanski lithauisch; il. = ilirski; srb. = srbski; blg. = blgarski; čes. = česki; polj. = poljski; rus. = ruski; lot. = lotiški lettisch; lat. = latinski; grč. = grčki griechisch; san. = sanskritski. Zavoljo pomenjkanja grčkih i cirilskih pismen je grčko prepisano, pak nadomèsti oba cirilska jera. Pisavec.

- a) Iz Staroslovenskoga pri **ru** i **lu**: Vidi dr. Miklošičevo: Lautlehre d. altslov. Sprache str. 10 — 13. Šče jasneje v dr. Miklošičevoj: Slavische Biblioth. 1. Bd. str. 286 — 290.
- b) Iz Novoslovenskoga pri **ru** polnoma, posebno pri Ogrskih pravih Slovencih, Štajarskih mejaših, tudi v pismih: N. pr. Kuzmicsev: Nouvi zakon v Požoni 1817 skrbljivo Mat. II. 7, 8; odprli so (tu) 11; smrt (tu) 15; razsrditi (tu) 16; krstitelj (tu) III. 1. držela Land = naše popačeno dežela = država (tu) 5, srst. Thierhaare Luk. I. 6, svekrva Schwiegermutter (tu) XII. 53; Krščan Act. Apost. XI. 26 itd.

Kuzmicseve: Svele Historie v Radgoni 1842. Krznata oprava str. 7. šipkov grm Dornstrauch 33; na krv obrniti (noti sic) 31; prti gegen 44; Z drvmi 76; prsi 78; počvrkniti versengen 79 itd.

Križna Pout v Radgoni 1840. Jedniti stärken str. 36. milosrdnost 42. trtje Zerknirschung u 3 itd.

Barlove: Pěsmene knige v Šoproni 1823: Srdce (sic) Herz str. 1; držati 3; krščenik (sic. šč v vseh priměrkih, tudi v ešče noch = Rezianski šče) 13. drkati, srditi 156; trti brechen 118; skrb 327; vrt, trpljenje 415; povrnjenje 480; Krst 481; zavržeš 482 itd.

Pri teh Slovencih se **r** kakor prav vokal drugače nikoli ne naide, razvè jedno samokrat v „Kuzm. Nouv. Zakon.“ Luk IV. 29 vrh = vrh!

Potler so se tude Slovenski državni Zakonik, Zora, „Slov. Bčela“ Ljublj. časnik i Novice toga popravljenoga shodnoga pisanja ali celó ali nekoliko poprijeli.

c) Iz Ilirskoga. V starih Glagolitskih izvirih pri **ru** i **lu** vidi dr. Miklošičevo: Slav. Biblioth. 1. Bd str. 289; Arkiv za pověstnico Jugoslavenstvo 1. Kn. str. 203 — 209; plu v plui pameti itd. Dr. Miklošič: S. Joan. Chrysost. Homil. in Ram. palm. str. 69: Vikašin (sic). — Vse novějše knige Matice Iliske imajo **r** v gori rečenih III. priměrkih za vokal bez kakoga drugoga vokala predi.

d) Iz Srbskoga. Kakor je znano, pri **ru** popolnoma.

e) Iz Blgarskoga, pri **ru** i **lu**. Vidi Dr. Miklošičevo: Slav. Biblioth. str. 44 — 46 n. pr. Ižica Löffel; vlk; rz; vrh itd. — K. Cankof v svoji „Grammatik der Bulg. Sprache. Wien 1852“ piše, kakor str. 4 sam pravi. Zavoljo blagoglasja: vùk i vlùk = vlk; smùrt i smrùt = smrt; vètùr i vètr itd. Kdo li ne čuti te popake, ker se mlklina u vokala **la** i **ra** samoga drži?

f) Iz Českoga pri **ru** i **lu** z malimi nepotrěbnimi iznemki.

g) Iz Lužičkoga n. pr. bratr. Bruder itd.

h) Iz Lotiškoga n. pr. četrdesint vierzig; četrkartigs vierfältig; četr reiz viermahl, (naše riža — red mahl) itd.

2. Iz Němčkoga, Francožkoga itd. vidi Ziaково: Böhm. Sprahl. str. 6 — 7.

(Dalje sledi.)

Slovenski pregovori.

Častiti g. Vojteh Kurnik, kolar v Teržiču, iskren Slovenec in pravi sin svoje domovine, je nam že spet poslal nekoliko slov. pregovorov in pesmic, ktere si bomo za drugo knjižico „cvetja slov. naroda“ prihranili. Oj da

bi več tacih domorodcev bilo, da bi med prostim ljudstvom, med katerim živé, take in enake narodne drobtinee zbirali! — Tu sledé nekteri od g. Kurnika poslani pregovori:

Dobrota je sirota. — Smert vse pobota. — Pitni bratje v mladosti, siromaštva svati v starosti. — Svet je lažnik, veliko obeta pa malo dá. Zvita struga počasi teče ali hudo dere. — Bogatinec je toliko zadovoln s svojo bogatijo, ko siromak z beračijo. Ko bi nevošljivost gorela, nam ni treba več derv na svetu. — Kdor domače navade in šege zasmehuje, je ptujega duha navzel. — Domače tkanje, terdno pranje. — Marsikteri kmet je gibčen pri plesu, al okoren pri drevesu. Sramožljivost je temelj vsih čednosti. — Kamor Bog šlene, gotovo zadene. — Več jih sledi v Cvetju.

S v a r i t e v.

Na Dunaju je lep Glasi,
Pri lipi lipica stoji,
Pa lipice lepó stojé,
Lepó stojé, lepó cvelé,
Po njih buče le ferkajo
Sladkó medico serkajo.
Ne hodi dražit jih nikár
Če ti je zdravo truplo már.

Na Dunaju je lep Glasi,
Pri lipi lipica stoji
Pod lipami je senčica,
Po senčici stezičica,
Po njej se shájajo mladé,
Dunajske deklice lepé.
Ne hodi gledat jih nikár
Če ti je zdravo serce már.

Z m e s.

* **N**a nekem pokopališču v Belgii se bere sledeči čudni napis: Tu leži gospá (sledi ime, starost, stan itd). Imela je pri svojej smerti 367 otrok, vnukov, pravnukov in prapravnukov. Bila je mati 16, dedica 114, pradedica 328, in prapradedica 9 otrok. — Tako živi v Sevili v ulici de la Platta žena Izabela Chaves po imenu. Ona je ravno 118 let stara in imá 17 sinov, 36 vnukov, 51 pravnukov in 14 prapravnukov. Je popolnoma zdrava. Pred 8 leti je vmerl jej mož.

* Mesca aprila t. l. je zamerl v Baden-Baden slavni ruski pisatelj Žukovski.

* Kakó se na Angliškem pisatelji honorirajo, je viditi iz tega, da je spisatelj Boz za vsaki nekaj pol debel zvezček svoje pověsti „Bleak-house“ 1000 liber šterlingov (10,000 gld. sr.) plačila dobil. Tako pride na vsako verstico najmanj 5 gld. sr.

* V moravskem mestu Kalištu je najdla neka služabnica polno posodo starih poljskih srebrnih penězov od leta 1598. Ravno tako je našel v Modricu nad Svetavo neki kmet posodo polno velicih staročeskich penězov.

* V Z. f. N. se piše: Opomnimo prijatelje zvězdarstva na to, da bo zvezda Venera, kakor zvezdoslovci učé, letas 13. junija najvišjo stop-

ujo svojega bleska dosegla in tudi o jasnem poldnevu s golim očesom viditi. In zarés, mogli smo jo že dans o 11 $\frac{1}{2}$ uri o poldne, to je cel mesec prej, dosti razločno viditi.

Směšnica.

V družbi se nekteri gospodi nekem premodremu fantu čudijo, da na vse tako modro odgovarjati vè. Ena gospa serdita, da se ta čast nje sinu ne dá, pa reče: „Prepametni otroci se v starosti radi v bedale spremenijo.“ Hitro jej na to moder fantič zaverne: Vi ste tedaj jako modri biti mogli.“ —

— e —

Domomil.

Čestno in sladko je res za domovino umreti;
Vendar slajši je še, dolgo za tisto živeti.

Ljubězen do starejšev.

Ako dolgo živeti želiš, prav stárejše ljubi:
Kar očetu storiš, sinček bo tebi storil.

Ljubězen.

Nikdar ni bila čista ljubězen, ki je nehala:
Čiste ljubezni nikól kraja al konca ne bó.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili sledeči gospodi: 321. g. Andr. Brezaužcik, kapl. v Kamnjah; 322. g. Andr. Fiegl, kapl. v Št. Martinu; 323. g. Mih. Količ, vikar v Humskem; 324. g. Jož. Marusič, kapl. v Gorici; 325. g. Janez Šuc, kapl. v Komu na Krasu; 326. g. Andr. Marusič, novomašnik in odgojitelj pri grofu Attems v Gorici; 327. g. Mat. Leskovic, kapl. v Vojščici; 328. g. Bal. Mak, kapl. v Zavodnjah; 329. g. Jož. Uršič, duh. v Gorici; 330. g. Jož. Bartel, kontrolor pri c. k. denarnici v Gorici; 331. g. K. Fabiani, kapl. v Prebačini; 332. g. And. Kravanja, kapl. v Bajnsici; 333. g. Fr. Mozetič, kapl. v Bati; 334. g. Jan. Kravanja, kapl. v Zgoniku na Krasu; 335. Ant. Ukmar, kapl. v Kanalski Idrii; 336. Šola v Kanalsk. Idrii; 337. g. Ant. Peric, dekan v Kanali; 338. g. Pet. Melinik, učenec v Kanali; 339. Ana Tomažič, učenka v Kanali; 340. g. Jan. Velikonja, kapl. v Orehiku; 341. g. Jan. Svet, bogslvc v Gorici; 342. gospa Sporn Katarina, posestnica v Lokarjih; 343. g. Ant. Mežnarc, dijak v Ljubljani; 344. Drag. Pleško, dij. v Ljubljani; 345. g. Dupljanski dijak v Ljubljani; 346. Jak. Meško, kapl. v Armežu; 347. g. Jak. Makoter, kapl. v Armežu; 348. g. Ant. Meznarič, kapl. v Copanskoj dolini.